

Alicja Sieczych

Streszczenie rozprawy doktorskiej pt. „Szkoda ewentualna a utrata szansy. Granice kompensacji”

Praca omawia przedmiotowe granice obowiązku odszkodowawczego ze szczególnym uwzględnieniem utraty szansy. Autorka proponuje rozróżnienie utraty szansy rozumianej jako szkoda ewentualna, a więc szkoda, która nie podlega naprawieniu ze względu na brak wystarczającej pewności co do przewidywanego przebiegu zdarzeń oraz utraty szansy w ścisłym znaczeniu jako szkody o charakterze niemajątkowym, polegającej na specyficznym uszczerbku w sferze psychicznej poszkodowanego.

Problemem badawczym rozprawy są granice odpowiedzialności odszkodowawczej i próba odpowiedzi na pytanie, czy szkoda ewentualna lub utrata szansy podlegają, albo mogą podlegać kompensacji w prawie polskim. Analiza problemu badawczego rozpoczyna się od opisanie istoty szkody ewentualnej i prowadzi do wskazania sytuacji, w których *de lege lata* – mimo braku matematycznie rozumianej pewności co do związku przyczynowego lub faktu zaistnienia szkody – uszczerbek podlega naprawieniu. Praca stanowi zatem próbę odpowiedzi na pytanie: czy i kiedy sąd może – lub wręcz powinien – uznać, że dana okoliczność miałaby miejsce, mimo że co do danego faktu nie można uzyskać absolutnej pewności. Celem pierwszej części pracy jest wskazanie granicy między szkodą podlegającą a niepodlegającą naprawieniu, dostrzeżenie że granica ta jawić się może równie niejasno na styku między utraconymi korzyściami a szkodą ewentualną, jak i między stratą a szkodą ewentualną, a także zwrócenie uwagi na stany faktyczne, gdzie szkoda intuicyjnie kwalifikowana jako „ewentualna”, w istocie okazuje się klasycznym typem uszczerbku podlegającego naprawieniu.

Drugą perspektywą przyjętą do analizy szkody ewentualnej jest problem związku przyczynowego. W tym zakresie analizie poddano instytucje zmierzające do poprawienia sytuacji strony stojącej przed koniecznością przeprowadzenia *probatio diabolica*. Następnie praca omawia problemy związane z szeroko rozumianą wielością przyczyn. Podsumowaniem tej części jest praktyczne omówienie rozwiązywania problemu wielości przyczyn w sprawach sądowych.

Kolejna część rozprawy doktorskiej poświęcona jest utracie szansy *sensu stricto*, czyli – jak wcześniej zasygnalizowano – specyficznemu uszczerbkowi o niemajątkowym charakterze, którego istnienie jest pewne i niezależne od wystąpienia tzw. szkody finalnej. W tym zakresie rozważania są prowadzone z perspektywy dóbr osobistych oraz możliwości kompensaty szkody wywołanej utraconą szansą na tle art. 448 k.c. Dokładniejszej analizie

poddano utratę szansy na wyleczenie oraz problem różnicy między utratą szansy a wzrostem ryzyka.

Ostatnia część pracy będzie dotyczy problemu utraty szansy w orzecznictwie Unii Europejskiej.